Cajteng

Glasilo učencev Osnovne šole
Adama Bohoriča Brestanica

6. številka, april in maj 2019

KAZALO

UVODNIK 2
DOGAJALO SE JE … APRILA IN MAJA 2
MESEC APRIL 2
MESEC MAJ 2
INTERVJU 2
ANKETA 2
ŠPORTNE NOVICE 2
ŠOLSKA SKUPNOST IN ŠOLSKI PARLAMENT 2
POTUJEMO 2
BEREMO 2
RAZMIŠLJAMO 2
ŽIVAL MESECA 2
SVET VIDEOIGRIC 2
USTVARJALNICA 2
LIKOVNI KOTIČEK 2
LITERARNI KOTIČEK 2
RAZVEDRILO 2

UVODNIK

Pozdravljeni, bralke in bralci Cajtenga!

Minili so velikonočni prazniki in prvomajske počitnice. Med njimi smo se lahko dobro odpočili in okrepčali, predvsem pa se napolnili s pozitivno energijo, ki jo bomo potrebovali še teh nekaj tednov do konca šolskega leta.

Novinarji smo veselo ustvarjali in raziskovali za nove prispevke, ki vam jih bomo predstavili v mavrično obarvani aprilsko-majevski izdaji, ki je najobsežnejša do sedaj.

Pridružili sta se nam novi sodelavki, Maša in Žana in 6. razreda, tako da vam z veseljem predstavljamo tudi novo rubriko.

V tokratni, 6. številki Cajtenga, vam bomo predstavili novo žival, potovanje v nov kraj, kar dva intervjuja, anketo, adrenalinski šport, vsem znanega slovenskega športnika, vam v branje priporočili novo knjigo in še veliko več.

Na koncu časopisa se boste lahko kot običajno pozabavali z razvedrilom.

Zato le hitro Cajteng v roke, ne bo vam žal!

Žan Zakšek in Alen Novak, 6. a

DOGAJALO SE JE … APRILA IN MAJA

Policist za en dan

V četrtek, 28. marca 2019, smo trije učenci šestega razreda sodelovali v projektu Otrok, policist za en dan. Policista smo spremljali pri njegovem vsakodnevnem delu. Najprej nas je v šolo prišel iskat g. Kristjan Urek, ki opravlja delo policista. Ob osmih je prišel po nas s policijskim kombijem in nam pred šolo razložil o policijski uniformi. Z majicami in kapami je opremil tudi nas, da smo izgledali kot policisti. Nato smo se peljali na policijsko postajo, kjer so nam razkazali prostore in predstavili svoje delo. Pokazali so nam garderobo, orožje, opremo, prostore za pridržanje in drugo. Po ogledu smo odšli na Drnovo, kjer smo lahko opazovali, kaj policisti preverijo, ko koga ustavijo. Če je potrebno, opravijo tudi alkotest, ki smo ga tudi sami preizkusili. Za tem smo si odšli ogledat še delo policista s psom, ki nam je razložil naloge policijskega psa. Naša zadnja dejavnost pa je bil obisk policistov na zeleni meji. Tam smo izvedeli, kaj naredijo s potnim listom ali z osebno izkaznico, pokazali so nam tudi svojo opremo. Po ogledu nas je policist peljal nazaj v šolo in nam povedal še malo več o svojem delu. Tega dne ne bomo nikoli pozabili.

Neja Pirc in Maša Vasiljević, 6. a

Kulturni dan v 6. in 7. razredu: Muljava in izvir Krke

V torek, 2. aprila 2019, smo imeli učenci 6. in 7. razreda kulturni dan, na katerem smo si ogledali tri dolenjske znamenitosti: najprej **Jurčičevo domačijo na Muljavi**, potem **izvir Krke**, nazadnje pa še **Krško jamo**.

Najprej smo se odpravili na Muljavo, kjer nas je na Jurčičevi domačiji sprejel vodnik in nas peljal v sprejemno sobo. Tam smo si ogledali videoposnetek o Muljavi in o Jurčičevi domačiji. Vodnik nas je popeljal še v Krljavljevo kočo, Jurčičevo rojstno hišo ter hlev, kjer so bili razstavljeni predmeti iz časa pisateljevega življenja.

Josip Jurčič je slovenski pisatelj, ki se je rodil 4. marca 1844 na Muljavi. Najbolj znan je po tem, da je leta 1866 napisal prvi slovenski roman Deseti brat. Pisal je črtice, romane, povesti, novele in humoreske. Umrl je 3. maja 1881 v Ljubljani.

Po malici smo se odpravili nekaj kilometrov naprej do kraja Krka, trenutno najbolj znanega kot prizorišče slovenske televizijske nadaljevanje Reka ljubezni. Vodnik nas je sprejel pri izviru reke Krke, kjer nam je povedal veliko podatkov o tej počasni dolenjski reki, nato pa nas je popeljal še v Krško jamo, kjer smo si ogledali kapnike in druge podzemeljske tvorbe, najbolj pa nas je pritegnilo podzemno jezero, v katerem živijo tudi človeške ribice.

Ker je bil toplo in sončno, smo se nekaj časa družili in malicali na prostem ob izviru potoka Poltarica, nato pa smo se odpravili nazaj v Brestanico.

Matej Merlin, 7. a in Andreja Dvoršek

Bolj všeč mi je bilo pri izviru reke Krke in v Krški jami, ker smo bili na prostem. Na Jurčičevi domačiji smo si najprej ogledali film, nato pa smo si sami ogledali še domačijo.

Žan Zakšek, 6. a

Na Jurčičevi domačiji mi ni bilo preveč zanimivo, saj nam vodič med razkazovanjem domačije ni povedal dosti. V jami pa je bilo zanimivo, saj smo veliko izvedeli in videli.

Žana Špiler, 6. a

Včeraj sta mi bila najbolj zanimiva Krška jama in izvir reke Krke pred njo. Pri Jurčičevi domačiji je bilo bolj dolgočasno.

Matija Strgar Kunej, 6. a

Bilo je kar zanimivo, pri Jurčiču bi lahko povedali več. Pri izviru in jami pa je bilo lepo in zanimivo.

Neja Pirc, 6. a

Cel izlet mi je bil všeč, še posebej Krška jama.

Lea Lebar, 6. a

Všeč mi je bila jama, čeprav je bila malo manjša. Pri Jurčičevi domačiji pa me je motilo, da smo si pogledali video, potem pa smo sami hodili po domačiji. Najljubša mi je bila Krška jama, saj je bil gospod zelo prijazen.

Tinkara Umek, 6. a

Kulturni dan v 8. in 9. razredu: muzej Bistra in Cankarjeva spominska hiša

V torek, 2. aprila 2019, smo se učenci 8. in 9. razreda odpravili na Vrhniko na ogled Cankarjevega doma in tehniškega muzeja Bistra.

V muzeju Bistra smo se razdelili na dve skupini – osmi razred in štirje učenci iz devetega razreda so sestavljali prvo skupino, preostanek devetega razreda pa drugo skupino. Jaz sem bila v prvi skupini in naša vodnica nam je zelo dobro razkazala muzej. Ogledali smo si parni stroj in različne žage, nato pa smo se odpravili noter na ogled različnih ročnih del, kot so tesarstvo, mizarstvo in druga. V osrednjem delu ogleda si je šla naša skupina pogledat zbirko Titovih avtomobilov. Ta del ogleda mi je bil osebno najbolj zanimiv, ker smo se lahko sprehajali med avti in si vmes tudi kaj prebrali na tablah zraven njih. Vodnica nam je tudi povedala, da so ti avti »nastopali« v filmu Schindlerjev seznam. Po ogledu vozil smo si šli pogledat izume Nikole Tesle. Ta del predstavitve mi ni bil preveč všeč, ker se ne zanimam za take stvari.

V Cankarjevi spominski hiši smo bili razdeljeni v iste skupine. Najprej si je hišo ogledovala druga skupina, medtem ko se je prva skupina povzpela k cerkvi Svete Trojice in pojedla malico. Nato smo se zamenjali. Hiša je bila manjša, kot sem pričakovala. Vodnik nam je povedal veliko o Cankarjevem življenju. Na koncu smo imeli prosti ogled hiše.

Patricia Bizjak, 9. a

Kulturni dan v 4. in 5. razredu: ogled igrane predstave Deklica z vžigalicami

V torek, 9. aprila 2019, so si učenci 4. in 5. razreda v Kulturnem domu Krško ogledali lutkovno igrano predstavo Deklica z vžigalicami. Predstavljamo vam njihova mnenja o predstavi skupaj z poustvarjalnimi likovnimi izdelki.

Danes smo si ogledali predstavo Deklica z vžigalicami. Najboljši del mi je bil, ko je fant vzel Luciji še drugi copat. Ni mi bilo všeč, ko je Lucija na glas kričala »vžigalice«! Super, da so spremenili konec in je bil srečen, ne pa žalosten.

Nik Arenšek, 4. a

Zelo smešno je bilo, ko je goska začela plesati. Žalostno je bilo, da nihče ni kupil vžigalic. Deklica je umrla zaradi lakote. Všeč mi je bil drugačen zaključek.

Enej Cvirn, 4. a

Všeč mi je bil začetek predstave, ker se je deklica pogovarjala po telefonu. In ko je Luciji gospod pomagal do zvezde na nebu.

Ana Sinkovič, 4. a

Eva Sluga, 5. a

Danes smo si odšli ogledat lutkovno predstavo (senčne lutke). Zgodba mi je bila zelo všeč, saj se je na koncu končala srečno. Lepo je, da si pomagamo, je rekel pripovedovalec, in res je tako. On naj bi predstavljal Hansa Christiana Andersena. Smešno je bilo, ko je Lucija plesala s puranom. Kako je bilo to zabavno!

Lučka Colarič, 4. a

Predstava mi je bila zelo všeč, ker je bila na platnu – senčne lutke in hkrati igralca. Na platnu je bilo zelo zanimivo. Konec je bil spremenjen. To je bila najboljša predstava. Pisatelj v predstavi je zelo dobro pripovedoval. Bilo je smešno, ko je deklica plesala s pečeno gosko.

Alen Vovk, 5. a

Na predstavi mi je bilo všeč, ko je raca zaplesala z Lucijo, kako so prikazali ogenj in ko so spremenili konec. Ni mi bilo všeč, ko je prišel dim na oder in ko nihče ni kupil vžigalic pri Luciji.

Karin Škoberne, 4. a

Zoja Požeg Dular, 5. a

Predstava mi je bila nasploh všeč. Ena najboljših, kar sem jih gledal. Všeč mi je bil način predstave, zanimivo mi je bilo mešanje zgodovine in sedanjosti.

Miha Župevc, 5. a

Predstava mi je bila všeč, ker se je v njej dogajalo veliko več kot v pravljici. Zelo sem se zabaval. Igralca sta bila več kot dobra. Prav tako scena.

Žiga Čuber Potočnik, 5. a

Iza Bahčič, 5. a

Predstava mi je bila zelo všeč, sploh scena. Scena je bila iz različnih materialov, prikazana na različne načine. Všeč mi je bilo, ker so bile senčne lutke in osebe hkrati. To mi je bilo bolj všeč kot pa, če bi bile navadne lutke.

Rožle Grubič, 5. a

Predstava mi je bila zelo všeč, saj so zelo dobro naredili sceno in dobro igrali. Veliko je bilo zanimivega in zabavnega. Na začetku, ko je zazvonil telefon, sem mislila, da to ni del predstave, a koncu sem ugotovila, da je res bil del predstave. Predstava je bila poučna, saj je sporočila, da si moramo ljudje med seboj pomagati.

Živa Ribič Vene, 5. a

Všeč mi je bilo, kaj vse se lahko naredi z lučjo. Cela predstava mi je bila všeč. Presenetilo me je, kako hitro je igralec izrezal figure. Zabavno mi je bilo, ko je deklica plesala s pečeno gosko. Igralec, ki je igral pisatelja Hansa C. Andersena, je znal čarati, zato mi je bil zelo zanimiv.

Katarina Ferlan, 5. a

Predstava mi je bila zelo všeč. Na začetku mi še ni bilo zanimivo, čez čas pa mi je postalo. Spoznala sem, na kakšen način še lahko ustvarjamo s sencami. Tudi tisti del z gosko mi je bil zabaven. Verjamem, da so v predstavo vložili veliko truda.

Hana Grubič, 5. a

Predstava mi je bila zelo všeč. A na začetku je začel zvoniti telefon. Mislila sem, da je nekdo izmed učiteljev pozabil izklopiti telefon. Nato sem ugotovila, da je to del predstave. Ta predstava mi je bila najboljša. Njen nauk je, da si moramo pomagati med seboj.

Iza Bahčič, 5. a

Bilo mi je všeč, ker je bilo zelo zanimivo in smešno. Najbolj mi je bilo všeč, ko je deklica plesala z gosko. Ko ji je zazvonil telefon, sem mislila, da to ni del predstave, a na koncu se je izkazalo, da je. Všeč mi je bilo tudi, ker so spremenili konec. Iz te predstave se lahko naučiš, da si moramo ljudje med seboj pomagati.

Zoja Požeg Dular, 5. a

Zaključna regijska prireditev Evropa v šoli

V petek, 26. 4. 2019, so mladi ustvarjalci in ustvarjalke na zaključni regijski prireditvi natečaja Evropa v šoli 2018/2019 v Posavju prejeli priznanja za sodelovanje. V letošnjem šolskem letu so ustvarjali na temo **Snemimo roza-modra očala: ustvarjajmo družbo enakih možnosti in priložnosti za dekleta in fante.**

Priznanje za sodelovanje na državni ravni so prejeli **Mišel Vodopivc** iz 1. razreda, **Tisa Ljubi** iz 5. razreda in **Zala Simonišek** iz 6. razreda. Iskrene čestitke vsem sodelujočim in nagrajencem. Nekaj izdelkov naših učencev, ki so sodelovali na natečaju, lahko najdete tudi v tokratnem literarnem kotičku.

Marjanca Bromše

Ekskurzija v Celovec pri izbirnem predmetu nemščina

V soboto, 27. 4. 2019, smo odšli učenci 8. in 9. razreda iz osnovnih šol Brestanica, Senovo in Koprivnica v Celovec. Prvo uro in pol nas je turistična vodička vodila po mestnem jedru in nam razkazala pomembnejše znamenitosti. Po ogledu smo imeli priložnost uporabiti svoje znanje nemščine. Hodili smo po nakupovalnem centru, nekateri smo šli nekaj pojest. Fanta sva videla najin sanjski avto. Nato smo odšli še v Minimundus. Tam je bilo zelo zabavno, saj so imeli ogromno znamenitosti v pomanjšani obliki. Na koncu smo si ogledali še 4D-film. Na poti domov smo se družili in smejali ob glasbi. Preživeli smo prijeten dan.

Ana Sluga in Nejc Košar, 8. a

27. 4. 2019 smo se v okviru izbirnega predmeta nemščina z OŠ Senovo in OŠ Koprivnica odpravili na izlet v Celovec. Ob sedmih smo se zbrali pri OŠ Senovo. Na avtobusu smo poslušali glasbo in uživali ob gledanju narave. Ob pol desetih smo prispeli. Vodila nas je turistična vodička, ki je znala nemško in slovensko. Ogledali smo si mestne znamenitosti. S sabo smo imeli telefone, zato smo vse poslikali. Kasneje smo imeli pavzo. Šli smo po trgovinah, na sladoled in v restavracijo s hitro prehrano. Ob pol enih smo se odpravili v Munimundus. Za nas je bil to najlepši del izleta. Najprej smo si vse ogledali in poslikali, kasneje pa smo šli v 4D-kino. Tam je bilo zelo dobro. Ob treh smo se odpravili iz Celovca. Ob pol sedmih smo prišli domov. Vsi smo bili utrujeni po tako lepem izletu.

učenci 9. a razreda

fotografije: Tamara Kopše, Oskar Ribič in Stella Resnik, 9. a, Jasmina Kene

Zaključek bralne značke

V ponedeljek, 6. maja 2019, nas je kot uvod v ponovni začetek pouka po prvomajskih počitnicah pričakalo prijetno opravilo – podelitev priznanj učencem, ki so celo šolsko leto pridno brali in obnavljali knjige in tako osvojili bralno značko. Priznanja so učencem podelile njihove mentorice, kratek program z recitacijo pesmi pa so pripravili učenci 5. in 6. razreda. Na koncu so na oder prišli še tisti učenci, ki so v vseh devetih letih osnovnošolskega izobraževanja osvojili bralno značko in tako postali zlati bralci. Kar trinajst jih je doseglo ta uspeh v letošnjem šolskem letu in nanje smo še posebej ponosni.

Andreja Dvoršek

MESEC APRIL

Mesec april ali mali traven je 4. mesec v letu. Njegovo ime izhaja iz latinske besede *aperire*, ki pomeni »odpreti« in se verjetno nanaša na pomladno prebujanje in rast rastlin. Druga stara imena za mesec so: traven, veliki traven, zelenár, deževni mesec, velikotravnik in mali travnik.

Pomembni dnevi v mesecu:

- 1. april – dan šaljivcev
- 2. april – svetovni dan zavedanja o avtizmu
- 7. april – svetovni dan zdravja
- 21. april – velika noč 2019
- 22. april – svetovni dan Zemlje
- 23. april – svetovni dan knjige in avtorskih pravic
- 27. april – dan upora proti okupatorju

Dan šaljivcev (1. april)

- Neuradni praznik, tudi praznik norcev.
- Izhaja iz 18. stoletja, ko se je dvorni norec ponorčeval iz francoskega kralja Ludvika XIV.

Dan Zemlje (22. april)

- Letni dogodek, ki se praznuje 22. aprila, ko se odvijajo dogodki za osveščanje glede varovanja okolja na Zemlji.
- Praznovanje se je prvič organiziralo 1970. leta in ga zdaj koordinira globalna mreža Dneva
- Zemlje. Dogodek vsakoletno praznujejo v več kot 192 državah.

Dan upora proti okupatorju (27. april)

- V spomin na to, da smo se leta 1941 kot narod enotno uprli okupatorju, 27. aprila praznujemo državni praznik, ki se uradno imenuje dan upora proti okupatorju.
- Včasih se je imenoval dan osvobodilne fronte ali dan OF.

Lovro Fila in Gašper Colarič, 7. a

MESEC MAJ

Mesec maj ali veliki traven, je dobil ime po rimski boginji Maji. Hrvaško ime za maj je *svibanj*, češko *květen*, nemško *Mai*, kitajsko *五月* , Afričani pa bi mu rekli *Mei*. Ima 31 dni.

Pomembni dnevi v mesecu:

- 1. in 2. maj – praznik dela
- 4. maj – svetovni dan gasilcev
- 9. maj – dan Evrope
- 15. maj – svetovni dan družine
- 20. maj – svetovni dan čebel
- 22. maj – svetovni dan biotske raznovrstnosti

Praznik dela (1. in 2. maj)

- Največje praznovanje socialnih in gospodarskih dosežkov mednarodnega delavskega gibanja.
- Dela prosta dneva.
- Slovenska tradicija praznika obeležuje zlasti z budnico godbe na pihala, s kresovi, postavljanjem mlajev in z nošnjo nageljnov.
- Nadomestil praznik sv. Krstnika oz. kresne noči.

Svetovni dan čebel (20. maj)

- 20. maj za svetovni dan čebel predlagala Slovenija.
- Na ta dan se je leta 1734 rodil pionir sodobnega čebelarstva Anton Janša, poleg tega je maj mesec bujnega razvoja čebel in narave na severni polobli, na južni polobli pa je to jesenski čas, ko se pobirajo čebelji proizvodi in začne sezona uporabe medu in medenih izdelkov.
- Tretjina svetovne pridelave hrane je odvisna od čebel oziroma vsaka tretja žlica hrane je odvisna od opraševanja.
- Slovenci smo čebelarski narod, čebelarjenje ima v Sloveniji poseben status kmetijske dejavnosti.

Žan Zakšek, 6. a

INTERVJU

Ekskluzivni intervju z Velikonočnim zajčkom

Ker je ravno velikonočni čas, sva se odločila, da bova poskusila izvesti intervju z Velikonočnim zajčkom. Ob najinem povabilu je bil najprej v dvomih, po temeljitem razmisleku pa je vendarle privolil, da bo odgovoril na nekaj najinih vprašanj. Predstavljava vam intervju, kot ga še ni bilo!

1. Velikonočni zajček, pozdravljen! Hvala, da si si vzel čas za naju in naše bralce.
Pozdravljena. Hvala za povabilo na vašo čudovito šolo. Najprej sem bil malo v dvomih, da bom časovno lahko izpeljal obisk pri vas (saj vesta, zajčki smo v velikonočnem času zelo zaposleni), pa sem si rekel, da na mladih svet stoji in da te priložnosti res ne smem zamuditi.

2. Najprej naju zanima, kako ti je v resnici ime. Vsi te namreč poznamo zgolj kot Velikonočnega zajčka.
Moje pravo ime je Sebastijan Rudolf Veliki, to je povsem običajno ime za zajca.

3. Kam skriješ vse čokoladne zajčke in jajčka?
Po navadi sem jih skrival v grmovje, travo ali na drevesa, sedaj j pa skrijem tudi pod vzglavnik ali kar v košaro.

4. Zakaj pa prinašaš te čokoladne dobrote?
Zato da otroci dobijo darila tudi od mene ter zato ker imam veliko časa za izdelovanje jajčk in deljenje.

5. Kaj najraje počneš v prostem času?
V prostem času se ukvarjam z izdelovanjem čokoladnih jajčk in zajčkov ter z raznimi športi, zelo dober sem v teku na 100 metrov ter skokih v višino.

6. Kje živiš?
Živim v jami, polni čokolade in korenja.

7. Ko smo ravno pri korenju, ali ga poješ veliko? Je res dobro za zdravje oči?
Ja, korenje je vsakodnevno na mojem krožniku, preverjeno izboljšuje vid, kar mi pri mojem delu zelo pomaga.

Gašper Colarič in Anej Gorenc, 7. a

Intervju s knjižničarko Katjo Zorčič

Za tokratno številko Cajtenga sva se odločila, da intervjuvava našo knjižničarko, Katjo Zorčič. Ko sva jo vprašala, ali bi bila pripravljena odgovoriti na nekaj vprašanj, se je takoj strinjala in pogovor se je začel. Izvedela sva veliko novega o poklicu knjižničarke, svoje nove ugotovitve pa z veseljem deliva z vami.

Kako se počutite na naši šoli?

Na vaši šoli mi je zelo všeč, učenci ste prijazni, imamo tudi prijazen kolektiv, saj so učitelji vedno pripravljeni priskočiti na pomoč, če jo kdo od zaposlenih potrebuje.

Kakšno se vam zdi delo knjižničarke?

Delo knjižničarke mi je všeč, čeprav se morda ne zdi, je zelo razgibano, saj imam kot knjižničarka opravka z različnimi skupinami ljudmi: s predšolskimi otroci, ki pridejo na ure pravljic, z osnovnošolci, ki so stalni gostje v šolski knjižnici, z zaposlenimi na šoli ter z različnimi založniki, ki pridejo na šolo ponujat novitete. Delovni dan v šolski knjižnici mine zelo hitro, saj je trenutno dela veliko, ker šolska knjižnica prehaja v nov informacijski sistem COBISS in je potrebno vse knjižno gradivo ponovno vpisati.

Kako poteka vaš delovni dan?

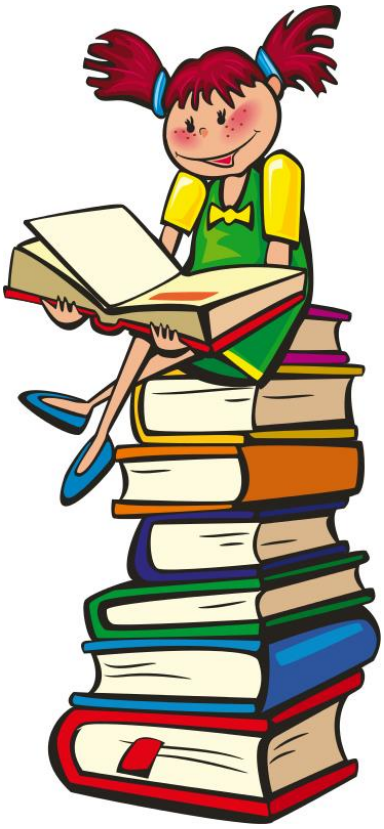

Moj delovni dan traja 6 ur, od 8.30 do 14.30, prva polovica delovnega dne je trenutno namenjena vnosu gradiva v COBISS, nabavi in obdelavi novih knjig ter komunikaciji z založniki. V drugem delu delovnega dne pa je čas namenjen učencem, ki pridejo v knjižnico po gradivo, ki ga potrebujejo, nasvet, reševanje knjižne uganke, tiho branje. Najde pa se tudi nekaj pridnih mravljic, ki mi pomagajo pri odvijanju in zavijanju knjig.

Ali delate še na kateri drugi šoli?

Ja, z letošnjim letom sem kot knjižničarka zaposlena tudi na OŠ Koprivnica.

Ali je vaše delo zahtevno?

Delo mi je v veselje, saj je zelo razgibano in se mi ne zdi pretirano zahtevno.

Ali radi berete?

Da, rada berem, trenutno manj leposlovnih del za odrasle, saj so prišle na spored slikanice in krajše zgodbe, ki ob večerih nadomestijo knjige z daljšo vsebino.

Kakšne knjige radi berete?

Všeč so mi različne zvrsti knjig, neko obdobje sem brala zgodovinske romane – zgodbe o Tudorjih, pritegnejo me tudi sodobne napete knjige z nepredvidljivim koncem.

Katera je vaša najljubša knjiga?

Od slikanic sta mi najljubši Maček Muri in Ciciban Otona Župančiča, ki ju danes z veseljem poslušata tudi moji hčerki. Od romanov se za najljubšo knjigo ne morem odločiti, saj je veliko knjig naredilo dober vtis name. Ne maram pa znanstveno fantastičnih knjig.

Katere knjige iz naše knjižnice bi nam priporočali za poletno branje?

V šolski knjižnici imamo velik nabor dobrih knjig. Za učence 3. triade bi priporočala kakšno knjigo avtorja Johna Greena, za fante Absolutno resnični dnevnik Indijanca s polovičnim delovnim časom, kakšno knjigo Igorja Karlovška, Žige X. Gombača (npr. NK Svoboda), zanimive so knjige avtorice R. J. Palacio (Čudo, Charlottina zgodba), pa knjiga Vse Vse. Za učence 2. triade priporočam katero od knjig Davida Walliamsa, ki vas bodo zagotovo nasmejale. Poseben hit so trenutno Zgodbe za fante, ki si drznejo biti drugačni, 1. in 2. del, ter Zgodbe za lahko noč za uporniške punce, 1. in 2. del. Čas vam bo ob branju knjig minil na 1, 2, 3.

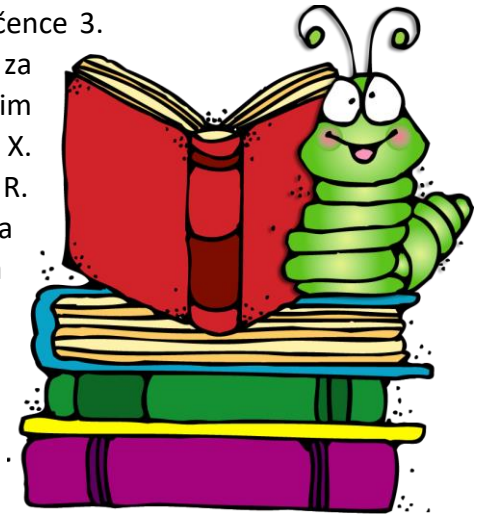

Katera je vaša najljubša hrana in pijača?

Od pijače najpogosteje pijem vodo. Zelo imam rada morsko hrano, ribe in ostale morske sadeže in seveda tudi pico .

Anej Gorenc in Gašper Colarič, 7. a

ANKETA

Spremembe na naši šoli – anketa za učence 7., 8. in 9. razreda

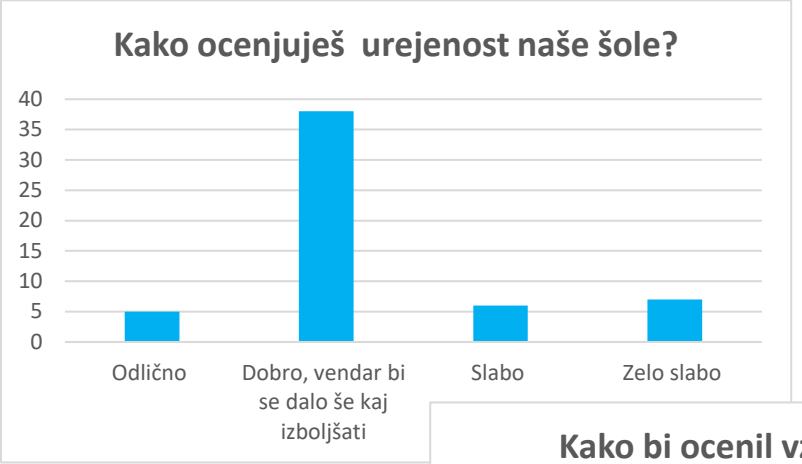

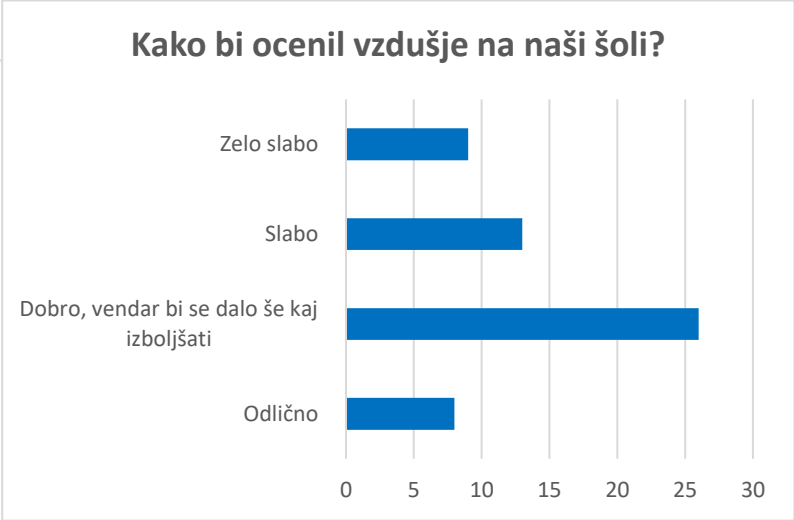

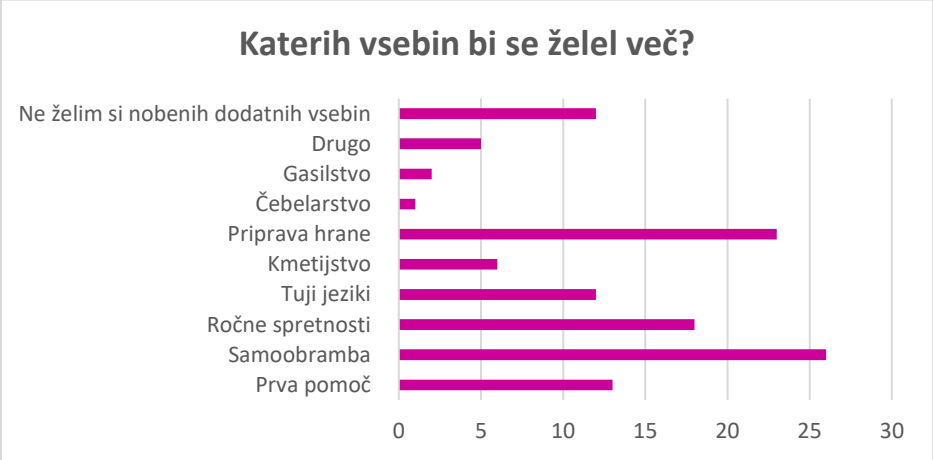

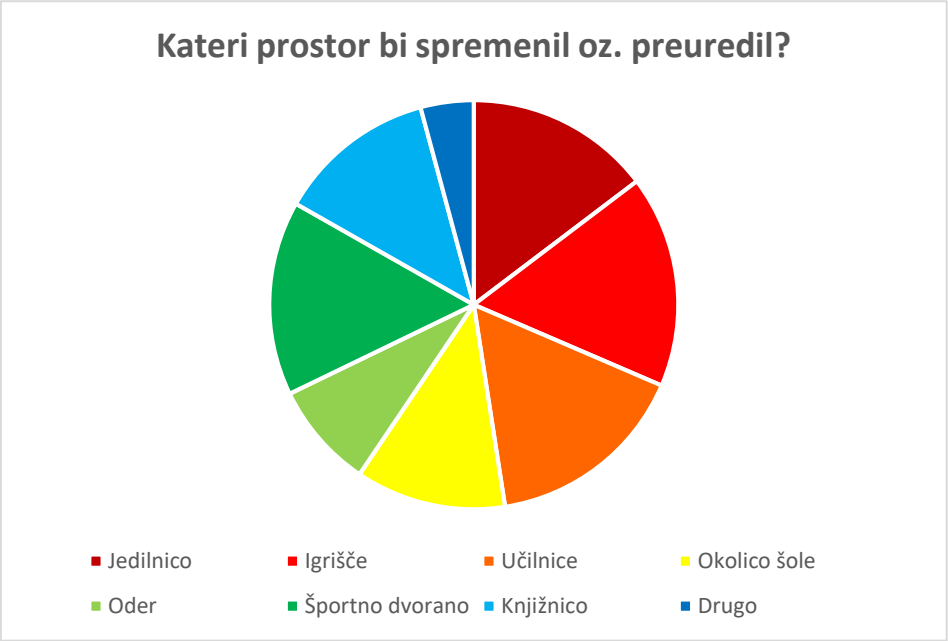

Rezultati ankete so pokazali, da imajo učenci 7., 8. in 9. razreda kar nekaj predlogov za izboljšanje prostorov na naši šoli.

Za igrišča so predlagali, da bi poudarili črte, kupili nove gole in več košev, želijo si tudi nov beton, večje igrišče, namesto peska na tekalni stezi pa bi imeli tartan in boljše tribune.

Glede okolice šole predlagajo, da bi uredili robnike, populili zel, morda ustvarili zunanjo učilnico ter zasadili več dreves in rož.

Za športno dvorano so učenci mnenja, da bi lahko imeli več rekvizitov, da bi morali popraviti parket, na novo obleči stene in postaviti gole.

V jedilnici si učenci predvsem želijo novih miz, ki bi lahko bile večje, novejšo opremo in pogostejše samopostrežne malice.

Za učilnice predlagajo, da bi te lahko bile bolj barvne, zanimive, želijo si boljših stolov, predvsem v matematični učilnici, in več računalnikov.

Za knjižnico so mnenja različna: nekateri bi imeli manjšo knjižnico, nekateri večjo, nekateri je sploh ne bi imeli, ampak slednjih seveda ne bomo upoštevali. ☺ Želijo si novih knjižnih polic, več knjig o živalih, v knjižnici bi bilo zaželeno tudi večje število miz.

Poleg predlogov o posameznih prostorih so nekateri učenci predlagali tudi nakup novih žog ter novo glasbo za zvonec.

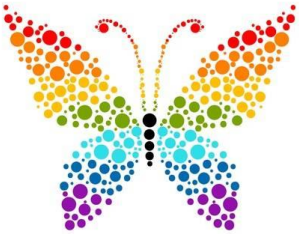

Zala Simonišek in Tinkara Umek, 6. a

ŠPORTNE NOVICE

Tim Breznikar državni šolski podprvak v krosu

Tim Breznikar je v četrtek, 18. 4. 2019, v Velenju postal **državni šolski podprvak v krosu** (1500 m).

Iskrene čestitke, Tim!

Natalija Rovan

Športni dan za učence 1. triletja

V petek, 19. aprila 2019, so se učenci prve triade s svojimi učiteljicami, učiteljem in vzgojiteljico odpravili na pohod. Vreme jim je odlično služilo, dobre volje pa tudi ni manjkalo!

Športni dan: atletski mnogoboj

V sredo, 24. aprila 2019, smo izvedli športni dan – atletski mnogoboj. V njem so tekmovali učenci od 4. do 9. razreda. Učenci od 5. do 9. razreda so tekmovali v atletskem četveroboju in sicer v naslednjih disciplinah: tek na 60 metrov, tek na 1000 metrov, skok v daljino in suvanje krogle; učenci 4. razreda pa so se pomerili v teku na 60 in 300 metrov, metu vorteksa in skoku v daljino. Učenci od 5. do 9. razreda so tekmovali še posebej v metu vorteksa.

Ob koncu smo izvedli štafetne teke po razredih, kjer so bili skupni zmagovalci 9. razred.

Učenci so dosegli nekaj izjemnih rezultatov, najboljši rezultat pa je dosegel **Luka Zupanc** iz 9. razreda, ki je z 2987 točkami **postavil nov šolski rekord v mnogoboju** in z lestvice izpodrinil našega nekdanjega učenca Luko Požega.

Preživeli smo enkraten, aktiven športni dan! Iskrene čestitke vsem.

Natalija Rovan

4. razred deklice

4. razred dečki

5. razred deklice

5. razred dečki

6. razred deklice

6. razred dečki

7. razred deklice

7. razred dečki

8. razred deklice

8. razred dečki

9. razred deklice

9. razred dečki

Povezani v teku

V soboto, 11. maja 2019, smo učenci od 1. do 9. razreda imeli športni dan – Povezani v teku. Dan je bil kot naročen za gibanje in druženje po razredih. Tako smo se učenci, kot že leta poprej, medvrstniško povezovali in družili. Letos smo poleg teka ustvarjali tudi na majice in izdelovali zastavice. Učenci smo bili povezani po razredih in razdeljeni v skupine, ki so predstavljale države **članice Evropske unije**. Tudi v EU se ljudje medsebojno povezujemo, družimo. Šport pa je tisti dejavnik, ki nas v vseh pogledih povezuje in združuje, še posebej mlade po srcu. Zastavico smo si med tekom predajali kot štafetno palico. Na majice smo si spredaj vsi napisali državo, ki smo jo spoznali, in pozdrav v njihovem jeziku. Pred štartom smo tako učiteljico pozdravili s pozdravom te države. Zadaj pa smo na majice lahko napisali, narisali vse, kar nas spominja na šport.

Letos je naš gost bil **Bruno Glaser**, sokrajan in bivši rokometni reprezentant Slovenije, ki pa je še danes aktiven športnik, saj se rekreativno ukvarja s triatlonom. Bruno je naše mlade športnike pred tekom ogrel, jim povedal, da se je potrebno celo življenje ukvarjati s športom, predvsem rekreativno, in da je lahko vsak izmed nas športnik. Za njegov obisk se mu iskreno zahvaljujemo.

Po ogrevanju smo komaj čakali, da bomo štartali in se podali na **6-kilometrsko progo**, kjer smo se družili, malce hodili in malce tekli, vendar na cilj prišli vsi dobro razpoloženi z velikimi nasmehi na obrazih. Ob koncu smo bili VSI ZMAGOVALCI, saj smo gibali in ob tem uživali.

Natalija Rovan

Meni se je zdel dan zanimiv, najbolj mi je bilo všeč, ko smo barvali majice. Morali smo teči, lahko bi tudi hodili, ampak se skupina ni strinjala. Najbolj mi je bilo všeč, ko se je dan končal.

Živa Valenčak, 7. a

Meni je bil športni dan zelo zanimiv, ker sem bila v dobri ekipi. Čeprav smo morali teči veliko, smo se zelo zafrkavali. Všeč mi je bilo tudi, ko nas je ogrel Bruno Glaser. Upam, da bo športni dan tudi naslednje leto, ampak med tednom.

Lara Larisa Dular, 7. a

Zabavno je bilo okraševanje majic in barvanje zastav. Ko smo tekli, smo potrebovali veliko potrpežljivosti, saj smo na cilj morali skupaj priti vsi člani skupine. Ni pa mi bilo všeč, da smo polovico poti prehodili in da smo morali nekatere ustavljati, ko so želeli teči sami. Bilo je dobro, a bi raje videla, da bi se naša skupina bolj strinjala glede našega tempa.

Brina Ljubi, 7. a

Na športnem dnevu je bilo zabavno in fino. Zabavala sem se s člani svoje skupine in bilo mi je zelo všeč.

Živa Milar, 7. a

Bilo je zelo zanimivo in vroče. Spoznal sem Bruna Glaserja. Slabo je bilo, ker sem moral teči 2 kroga.

Anej Gorenc, 7. a

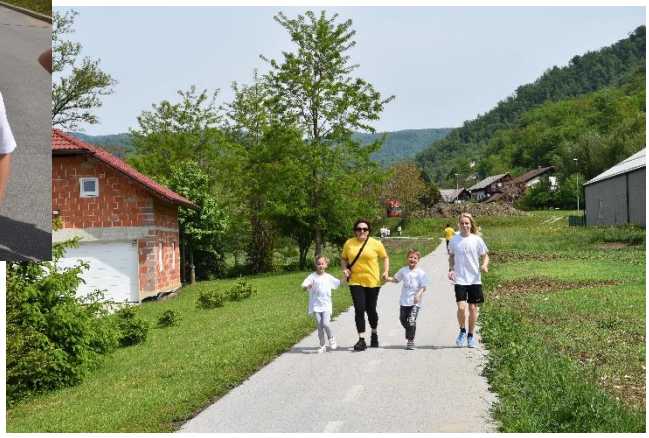

BMX

BMX je šport, ki je rahlo adrenalinski. Pri tem športu poznamo dve veji vožnje. En način vožnje je *freestyle* (prosti slog), drugi pa so *BMX race* (dirke). Način vožnje v prostem slogu je, ko lahko voziš, kakor hočeš, voziš v *skejt parku* ali pa v parku, ki je namenjen samo za BMX, medtem ko pri BMX dirkah tekmuje več tekmovalcev naenkrat in se vozijo v krogu. Izkušeni BMX vozniki lahko progo odvozijo v zgolj 45 sekundah. Dolžina standardne proge je od 150 do 500 metrov.

Opreme pri prostem slogu BMX vožnje ni tako veliko kot pri dirkah BMX in *downhillu*. Za prosti slog potrebujemo: primerno kolo brez menjalnika, rokavice, ščitnike in čelado, če jo želimo. Pri dirkah potrebujemo veliko več opreme. Sem sodijo: kolo ki je predelano samo za dirke, *full face* čelada, ščitniki, ki prekrijejo hrbtenico, komolce, kolena, prsni koš, rokavice, ovratnik, čevlji z tršim podplatom, očala za čelado, podobleka in zunanja obleka ter visoke nogavice.

V Sloveniji BMX kot šport ni tako poznan in razvit, kot v drugih državah, kljub temu da imamo kar nekaj prog. Kot zanimivost naj omenim še, da veliko voznikov prostega sloga s kolesa sname zavore.

Primer BMX kolesa za prosti slog

Primer BMX kolesa za dirke

Matija Strgar Kunej, 6. a

Luka Dončić

Luka Dončić je eden od 2 slovenskih košarkarjev v ligi NBA. Rodil se je 28. 2. 1999 v Ljubljani in meri 203 centimetre. O Luki pravijo, da je vsestranski košarkar, ker igra na pozicijah organizatorja, branilca, krila in krilnega centra. Luka ima na tekmah veliko asistenc, ki so največkrat namenjene soigralcu kluba Dallas Maveriks, Dwightu Powellu.

V Sloveniji so ga poimenovali čudežni deček, v Ameriki pa mu rečejo kar Luka Magic. Ko je Luka prišel v ligo NBA, je bil na izboru tretji in je igral za ekipo World Jersey. 28. 3. 2019 se je v Miamiju srečal še z eno legendo slovenske košarke, Goranom Dragićem. Z Dragićem sta si po koncu tekme izmenjala drese. Tistega dne je v Miami na ogled tekme prišlo več kot 2000 Slovencev. Tisto tekmo je zmagal Miami Heat, torej Dragićeva ekipa. Lukova ekipa Dallas Maveriks je letošnjo sezono že končala. Luka je takoj po koncu sezone prišel v Slovenijo, kjer ga je pričakalo skoraj 4000 oboževalcev.

Luka je tudi med nominiranci za začetnika lige NBA. Luka je na to, da želi biti začetnik leta, opozoril tako, da je na eni izmed tekem zadel koš s sredine igrišča. Preden so ga sprejeli v ligo NBA, je igral v Španskem prvenstvu pri klubu Real Madrid, v ligo NBA pa je prišel zaradi Evrobasketa in zaradi tega, ker je Real zmagal v Evroligi. Luka je v Realu igral kot NBA igralec in je bil prvi igralec Evrolige. Na tekmo je dajal tudi po 20 do 30 točk in bil kapetan Reala.

Gal Brljavac, 6. a

Dirk Nowitzki je v Dallasu igral 21 let

Soigralec Dwight Powell

ŠOLSKA SKUPNOST IN ŠOLSKI PARLAMENT

29. nacionalni otroški parlament

V ponedeljek, 8. aprila, sem se udeležil zasedanja 29. nacionalnega otroškega parlamenta (NOP). S 113 vrstniki iz vse Slovenije smo razpravljali o osrednji temi Šolstvo in šolski sistem. Uvodoma nas je pozdravila podpredsednica Državnega zbora Republike Slovenije, ga. Tina Heferle. Spodbudne besede sta nam, mladim parlamentarcem, namenili tudi predsednica Zveze prijateljev mladine Slovenije, ga. Darja Groznik, in predsednik Republike Slovenije, g. Borut Pahor.

Po uvodnih besedah je sledilo delo v štirih skupinah z določenimi temami. Sam sem bil v skupini, ki je razpravljala o šoli za življenje. Ta tema se je izkazala za zelo perečo. Podali smo konkretne predloge in jih predstavili na plenarnem zasedanju, ki je sledilo diskusijam v skupinah. V ostalih skupinah pa so se pogovarjali o učnih vsebinah, odnosih v šoli in metodah poučevanja. Poročanju skupin je sledila zelo poglobljena in konkretna razprava, v kateri se nam je pridružil minister za izobraževanje, dr. Jernej Pikalo, ki je podal nekaj zaključkov glede lanskoletne teme, ki je bila enaka letošnji, nato pa mladim zaželel kvalitetno razpravo.

Upamo si verjeti, da bodo naše predloge resno vzeli in nam prisluhnili. Po dobri uri in pol je predsednik razglasil konec razprave in v dobri družbi sem odšel na kosilo. Za mano je bil prijeten, poučen in lahkomiseln dan, v katerem sem lahko razmišljal revolucionarno.

Tim Breznikar, 9. a

FOTOGRAFSKI NATEČAJ »POMLAD«

Vse učence Osnovne šole Adama Bohoriča Brestanica vabimo k sodelovanju na fotografskem natečaju na temo **POMLAD**.

Vsak učenec lahko pošlje **največ dve fotografiji** na e-naslov solskaskupnost.brestanica@gmail.com skupaj s svojim imenom in priimkom najkasneje do **31. maja 2019**.

Ob zaključku natečaja se nam obeta fotografska razstava s 5 najboljšimi fotografijami po oceni žirije.

Vabljeni k sodelovanju!

Predstavniki šolske skupnosti z mentoricama, Andrejo Dvoršek in Suzano Robek

POTUJEMO

Skopje

V tokratni rubriki Potujemo smo se odpravili na jug, izven Evropske unije. Dolga celodnevna vožnja nas popelje v glavno mesto Makedonije, Skopje. Skopje se nahaja na samem severu Makedonije in obsega 571,46 kvadratnih metrov.

Zanimiva arhitektura iz časov Rimljanov zelo privlači turiste. Mogočni kipi in snežno bele zgradbe obdajajo celotni stari del mesta.

Kot vsa ostala glavna mesta je tudi Skopje polno majhnih kavarn in restavracij.

Tudi za nakupovalce je poskrbljeno, saj se na vsakem vogalu nahajajo manjši butiki in tudi večji nakupovalni centri.

Glavne atrakcije za turiste v Skopju so jezero Matka, ki je najstarejše umetno jezero v Makedoniji, Vodno, hrib in manjša razgledna točka ob Skopju ter cerkev Sv. Rešenika, ki je pravoslavna cerkev in leži v starem delu Skopja. Eden izmed največjih simbolov Skopja je zagotovo kamniti most na reki Vardar. Ogleda vredna pa je tudi mošeja Mustafe Paše, ki je ena najlepših zgradb iz časa osmanskega Skopja. Za turiste, ki jih zanima zgodovina, sta tu dva muzeja, Spominski muzej holokavsta in Makedonski narodni muzej. Za ljubitelje živali pa se v mestnem parku nahaja mestni ZOO.

Skopje ima zelo zanimivo zgodovino, saj so se v preteklosti tu mešale različne kulture, kar je ustvarilo zanimivo arhitekturo in kulturne znamenitosti, vredne ogleda. *Stella Resnik, 9. a*

Glamping

Glamping se je začel uveljavljati leta 2005 v Veliki Britaniji, kjer so hoteli imeti **luksuzno taborjenje v naravi**. Sedaj se je ta trend taborjenja uveljavil tudi v Sloveniji. Pri nas imamo glamping v Kranjski Gori in Olimju ter na Bledu in Ribnem oz. skoraj v vsakem koncu Slovenije. Eden izmed najbolj priznanih glampingov v Sloveniji je Garden Village Bled.

V Garden Village na Bledu hodijo tudi turisti s tujih držav, kot so: Avstrija, Italija, Hrvaška, Nemčija, Francija in drugih. Glamping na Bledu je sestavljen po principu, da so hiške čim bolj v sožitju z naravo in da pri gradnji uporabijo čim več naravnih virov. V tem zelenem turističnem resortu imajo tudi savno, velnes in restavracijo, kjer se v vsakem grižljaju okusi slovenska kulinarika.

Razlika med glampingom in taborjenjem je ta, da je taborjenje manj udobno, ker se spi velikokrat na tleh, potrebno je več prtljage, postavljati je treba šotor in še veliko več drugih dejavnikov. Glamping na drugi strani je veliko udobnejši in bolj luksuzen, ker se spi v apartmajih ali posebej prilagojenih hiškah, potrebne je manj prtljage, ni treba kuhati in vse skupaj je bolj udobno. Še vedno pa se veliko ljudi raje odloča za taborjenje, saj glamping povsod še ni tako uveljavljen, predvsem pa zato, ker je dosti cenejše.

Matija Strgar Kunej, 6. a

Primer drevesne glamping hiške v Garden Village Bled

Jedilnica v Garden Village Bled

BEREMO

Enid Blyton: Skrivnih sedem
Cirkuška dogodivščina

Sedem prijateljev rado rešuje različne zločine. Nekoč so bili zdolgočaseni, zato so se odločili za igro indijancev, med igro pa so opazili zločin. Zgodil se je na Miltonovi domačiji, kjer so ukradli diamantno ogrlico gospe Lucije Tomažin. Naslednjega dne so se prijatelji odpravili na kraj zločina. Našli so kar nekaj sledi, ki so jih vodile do cirkusa, te pa so jih vodile do podobnih sledi, kot so jih našli na Miltonovi domačiji. Ali so našli ogrlico in zločinca? Če vas zanima odgovor, se kar hitro odpravite v šolsko knjižnico, kjer vas čaka odgovor.

Knjigo bi priporočali učencem od 4. do 7. razreda.

Maša Vasiljević in Neja Pirc, 6. a

Enid Blayton je ena najuspešnejših otroških pisateljic 20. stoletja. Rodila se je v 11. avgusta 1897 v Londonu. Največ je pisala v tridesetih letih 20. stoletja in sodelovala s številnimi znanimi ilustratorji. Njene knjige so se do danes prodale v več kot 600 milijonih izvodov, prevedene pa so bile v skoraj 90 jezikov. Najbolj znana je njena zbirka Pet prijateljev, v slovenščino pa je bila prevedena tudi zbirka Skrivnosti. 28. novembra 1968 se je njena pisateljska pot zaradi smrti končala.

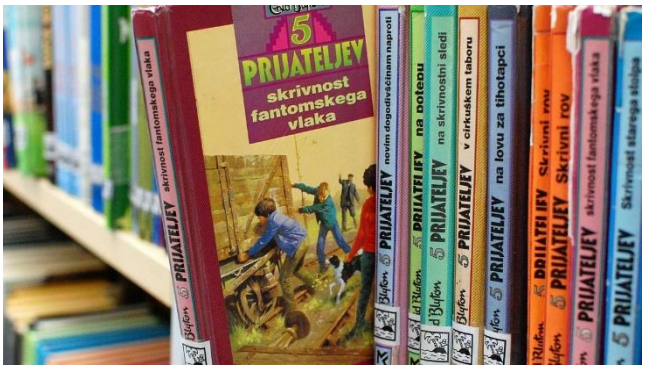

RAZMIŠLJAMO

Kaj je NPZ in ali je sploh potrebno?

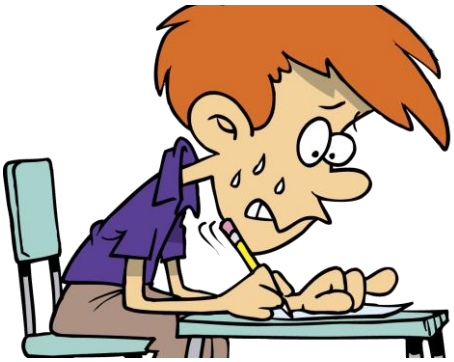

Nacionalno preverjanje znanja je znano tudi kot NPZ. Nacionalno pomeni, da ga piše celotna Slovenija ob istem času in iste teste. Vsako leto NPZ pišeta dva razreda, 6. in 9. razred. Na Ministrstvu za izobraževanje, znanost in šport RS se trenutno odločajo, ali bi NPZ pisali tudi tretješolci. Šestošolci pišejo NPZ iz slovenščine (ali italijanščine oz. madžarščine na narodno mešanih območjih), matematike in angleščine, v devetem razredu pa je podobno, le da minister ali ministrica za izobraževanje, znanost in šport določi še štiri predmete, ki se razvrščajo med šolami. Naši devetošolci letos kot tretji predmet pišejo fiziko.

Podatki in analize o dosežkih nacionalnega preverjanja znanja se ne smejo uporabiti za razvrščanje šol. Učenci priseljenci iz drugih držav, katerih materni jezik ni slovenski in se prvič vključijo v osnovno šolo v Republiki Sloveniji v 6. ali 9. razredu, opravljajo v tem šolskem letu nacionalno preverjanje znanja prostovoljno.

Nama se zdi, da je NPZ potreben, zato ker se tako preveri znanje vseh učencev v Sloveniji in lahko opazujemo, kako so učenci napredovali v vseh letih osnovne šole. Zdi se nama, da bi bilo prav, da rezultati NPZ ne vplivajo na vpis v srednjo šolo. Lahko pa bi bili testi malo manj obsežni.

Ali je ocena potrebna? Nama se zdi, da ni potrebna, saj znanje ocenijo učitelji že pri šolskih testih.

Ker tudi sami piševa letos NPZ, naju je zelo strah, veva pa, da nama bo dobro šlo, saj imamo zelo dobre učitelje ki nam pripravljajo vaje, zato sva jim hvaležni.

Zala Simonišek in Tinkara Umek, 6. a

ŽIVAL MESECA

Poljski zajec

Poljski zajec je vrsta zajca, ki je razširjen po celi Evropi razen Islandije in severne Skandinavije, pa tudi po jugozahodni, srednji in vzhodni Aziji in Afriki.

Opis

Zajec je dolg 40–70 cm, težak 2–5 kg, rep ima dolg 7–11 cm. Zgoraj je rumenkasto rjav s sivim prelivom. Spodaj je bel. Dolgi uhlji (140–150 mm) so usločeni, obrasli z dolgimi dlakami, kar krepi akustične impulze in jih prenaša v srednje in notranje uho. Uhlje ima zelo dolge s črnimi konicami, zadnje noge pa daljše in močnejše kot sprednje. Ima mehko gosto dlako, ki jo zamenja spomladi in jeseni in mu nudi zelo dobro toplotno izolacijo.

Razmnoževanje

Samec se pari z več samicami. Parijo se od konca zime do sredine poletja. Samica je breja 42 dni. Koti 3 do 4-krat letno, po 2 do 5 polno odlakanih mladičev, ki niso slepi. Mladiči tečejo že po nekaj urah, sesajo 3 tedne, po štirih tednih so samostojni.

Prehrana

Zajec je rastlinojedec. Hrani se v večernih in jutranjih urah, je pa vso rastlinsko hrano, zelene in suhe dele trav, detelje, zelišča, plodove kmetijskih in gozdnih rastlin in lubje gozdnih ter sadnih dreves. Za hrano hodi vedno po istih poteh, zato nastajajo znane zajčje stečine, ki so dobro vidne zlasti v snegu.

Plenilci

Odrasle zajce plenijo lisice, mladiče pa tudi kanje, hermelini, mačke ... V nevarnosti se pritaji, ko pa ga plenilec odkrije, se rešuje s hitrim cikcakastim tekom. Ker ima dobro razvita pljuča, je vzdržljiv tekač. Beži lahko s hitrostjo do 65 km/h.

Lea Lebar, 6. a

SVET VIDEOIGRIC

Subnautica

Subnautica je bila prvič izdana decembra 2014 in sicer za računalnike z operacijskim sistemom Windows, nato pa je maja 2016 izšla še različica za Xbox One. Popolna izdaja iz zgodnjega dostopa je izšla januarja 2018 izključno za Microsoft Windows na *Steamu*, kasneje pa v trgovinah *Discord* in *Epic Games*, z različicami za Play Station 4.

Subnautica je odprta svetovna video igra za preživetje, ki jo je razvila in izdala skupina *Unknown Worlds Entertainment*. Igralcu omogoča, da prosto raziskuje ocean na tujem planetu, znanem kot planet 4546B, kjer zbira edinstvene vire za preživetje. Subnautica ima samostojno razširitev, imenovano Subnautica: Below Zero, ki se je začela 30. januarja 2019.

Subnautica je igralno okolje in se igra iz perspektive prve osebe. Igralec nadzira osamljenega preživelega vesoljske ladje, imenovane Aurora, ki jo je prizadel neznani žarek energije na oceanskem planetu 4546B. Glavni cilj igralca je raziskati svet igre in preživeti nevarnosti planeta, hkrati pa slediti zgodbi igre. Subnautica omogoča igralcu, da zbira sredstva, gradi orodja, baze in podmornice ter komunicira z živalmi planeta. Večina igre je pod vodo, z dvema raziskovalnima otokoma. Ima dan in noč, kar vpliva na igro. Igra poteka v poznem 22. stoletju. Aurora je bila izbrana za to misijo zaradi svojih novih, naprednih skenerjev in da bi našli izgubljeno ladjo, imenovano Degasi, ki se je davno zrušila na 4546B.

Osebno igre ne igrava, a misliva da je zanimiva za vse vrste igralcev.

Alen Novak in Žan Zakšek, 6. a

USTVARJALNICA

Kožuhci (Fursuit)

Vem, da se sprašujete, kaj sploh je *fursuit* oz. kožuhec (beseda v slovenščini uradno ne obstaja, skovali smo jo za namen tega članka, op. ur.). Naj vam povem, da so kožuhci zahtevni kostumi živali (katerekoli), ki temeljijo na antropomorfičnih živalih (živalih s človeškimi lastnostmi), ki jih najdemo v risankah, animiranih filmih itd. Lahko pa si za kožuhce zamislimo svojo idejo, ki jo preko različnih spletnih strani (MadeFurYou, Lemonbrat ...) damo izdelati. Ampak kožuhcev ne smemo menjati z maskotami, zato ker maskote podpirajo neko podjetje, društvo, ekipo. Kožuhce lahko naredimo po svoji zamisli ali pa po predlogi neke antropomorfične živali iz knjige, filma ipd. *Fursuiterji* (ljudje, ki oblačijo *fursuite* oz. kožuhce) se spoznavajo na različnih prireditvah, namenjenih prav njim, kot so npr. Anthrocon, FurDu itd.

Cena za manjši set takšnega kožuhca (glava, tačke, rep, tačke za noge) dostikrat sega čez 1000 evrov, medtem ko cel kožuhec (glava, tačke, obleka za telo, rep, tačke za noge) lahko sega tudi do 4000 evrov ali več (odvisno od zahtevnosti izdelave).

Poznamo različne vrste kožuhcev:

- mini delni oz. *mini partial* kožuhec (glava, tačke, rep),
- delni oz. *partial* kožuhec (glava, tačke, rep, tačke za noge),
- polni delni oz. *full partial* kožuhec: polobleka podplatarjev (glava, tačke, rep, hlače do pasu, pokrite z umetno dlako, tačke za noge),
- polobleka prstarjev (glava, tačke, rep, hlače, pokrite z umetno dlako in z vložki, tačke za noge),
- zgornja polobleka oz. *upper halfsuit* (glava, tačke, od pasu navzgor narejena obleka iz umetnega krzna, rep, tačke za noge),
- cela obleka podplatarjev (glava, tačke za celo telo, po meri narejena obleka iz umetnega krzna, rep, tačke za noge),
- cela obleka prstarjev (glava, tačke, za celo telo po meri narejena obleka iz umetnega krzna, vložki za noge, rep, tačke za noge),
- četveronožna obleka oz. *quadsuit* (v njej lahko hodiš samo po štirih nogah).

Poznamo pa tudi različne stile izdelave kožuhcev:

- risani oz. *toony* stil (najbolj popularen, kožuhec izgleda kot risani živalski junak),
- napol risani oz. *semi-toony* stil (na dlaki je nekaj detajlov, ki so narejeni s slikarsko škropilnico in posebnimi barvami),
- realistični oz. *realistic* stil (vse je narejeno tako, da izgleda kot prava žival, tudi če ima barve, ki jih običajno živali nimajo).

Risani, napol risani in realistični stil

Žana Špiler, 6. a

LIKOVNI KOTIČEK

Ustvarjanje v 1. razredu

Slikanje
Leja Glas, 1. a

Slikanje
Mišel Vodopivc, 1. a

Slikanje
Tia Tršelič, 1. a

Trganka
Pinija Ljubi, 1. a

Trganka
Ida Sluga, 1. a

Trganka
Jakob Župevc, 1. a

Trganka
Sara Kočevar, 1. a

Ustvarjanje v 2. razredu

Ptički
Katja Čerkuč, 2. a

Ptički
Bleard Shudhaj, 2. a

Ptički
Alexei Gabrič Vintar, 2. a

Ptički
Žana Zupančič Jevšnik, 2. a

Ptički
Kim Zorko, 2. a

Mesec maj v 5. razredu

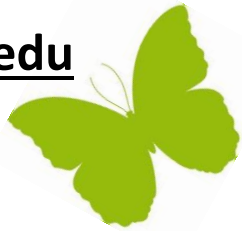

Živa Ribič Vene, 5. a

Aleks Krhin, 5. a

Zoja Požeg Dular, 5. a

Žiga Čuber Potočnik, 5. a

Likovno ustvarjanje v 8. razredu

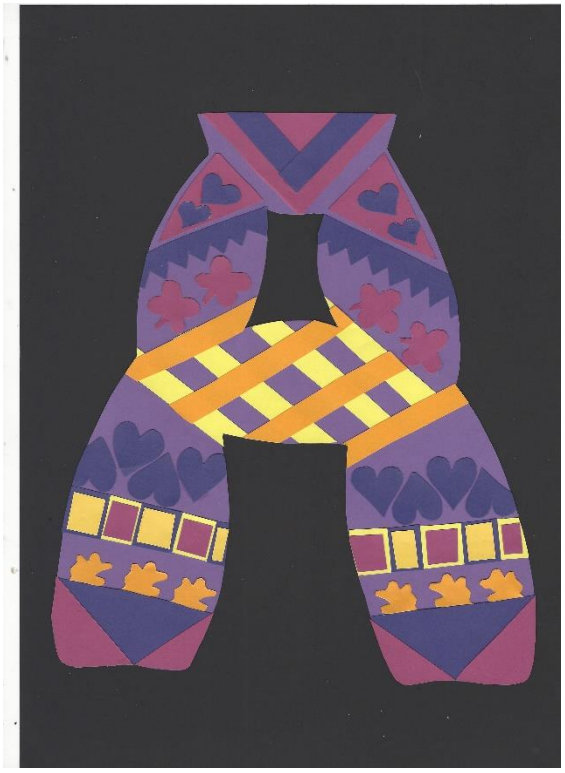

Ana Sluga, 8. a

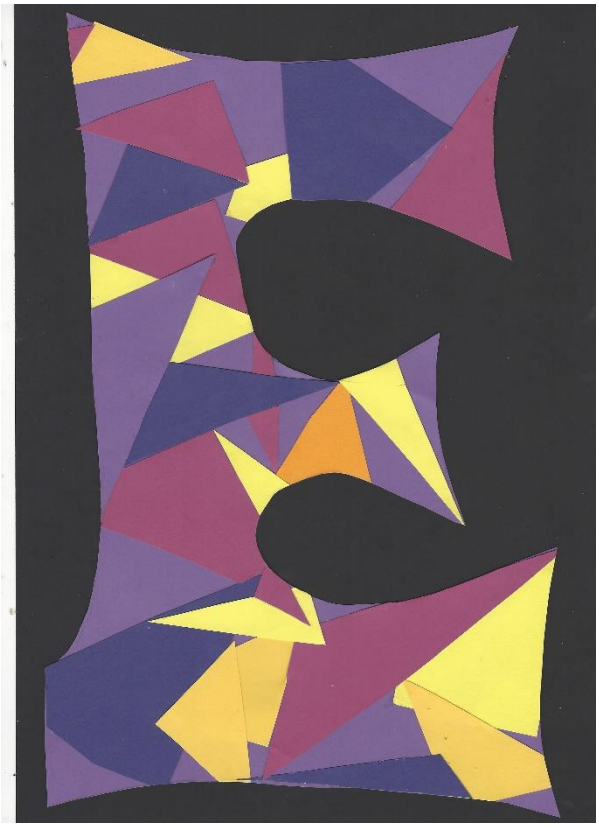

Eneja Perc, 8. a

Klara Hriberšek, 8. a

Ilustracije ob domačem branju v 8. in 9. razredu

Učenci od 6. do 9. razreda morajo pri pouku slovenščine vsako leto prebrati nekaj knjig za domače branje, ob tem pa tudi ustvariti ilustracijo ob prebranem besedilu. Skozi leta se ilustracij nabere kar nekaj in prav je, da njihov izbor delimo z vami. Predstavljamo vam ilustracije, ki so nastale ob domačem branju v 8. in 9. razredu.

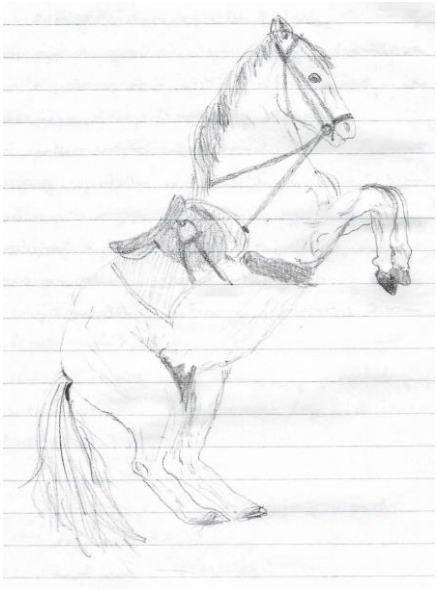

Desa Muck: Nebo v očesu lipicanca
Ana Sluga, 8. a

John Boyne: Deček v črtasti pižami
Anamarija Novak, 9. a

PrimožTrubar.doc
Anamarija Novak, 9. a

Vinko Möderndorfer: Kit na plaži
Ana Sluga, 8. a

Pavček.doc
Anamarija Novak, 9. a

Ivan Sivec: Resnica o Prešernu
Ana Sluga, 8. a

Janez Mušič: Zgodbe o Prešernu
Nejc Košar, 8. a

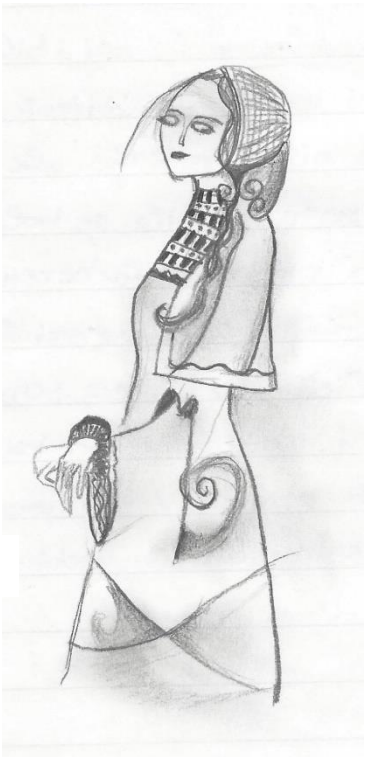

Friderik in Veronika
Anja Resnik, 9. a

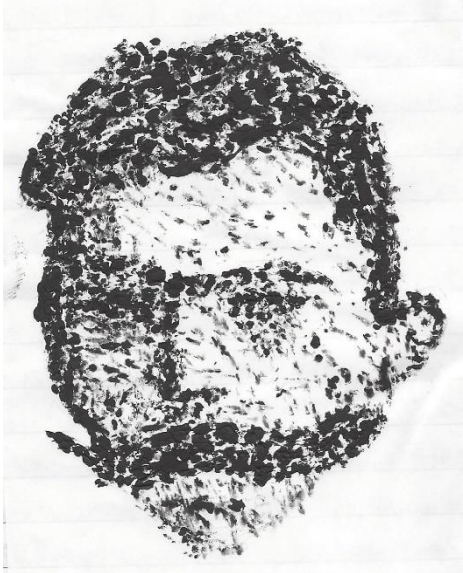

IvanCankar.doc
Anja Resnik, 9. a

R.J. Palacio: Čudo
Patricia Bizjak, 9. a

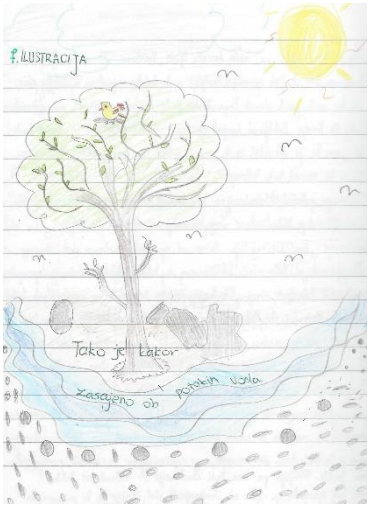

PrimožTrubar.doc
Hana Rika Sluga, 9. a

Ivan Cankar: Moje življenje
Anamarija Novak, 9. a

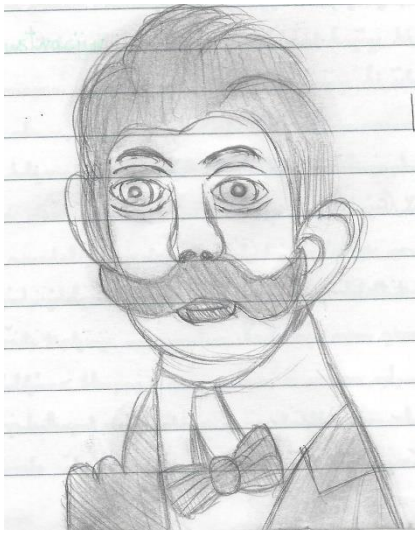

LITERARNI KOTIČEK

Evropa v šoli

Deček in barve

Dečku v oko
roza barva se zazre,
vedno vidi jo,
dih se mu zapre.

Pravijo doma:
»Modra barva zate je!«,
on pa žalosten
se v kot zazrl je.

Ko odrasel je postal,
mu modra všeč je bila,
roza mu na misel
nič več ni prišla.

Starši so sanje mu uničili
in nove mu ustvarili.

Neja Pirc, 6. a

Oh, ti spolni stereotipi

Kaj so spolni stereotipi?
To niso le stavki,
ne izražajo prijateljstva
in ne sovraštva.

Da deklice roza barvo rade imajo,
dečki avtomobilčke barvajo,
to značilna primera sta,
saj dva dečka tam se tepeta.

Spolni stereotipi niso lepi,
saj tudi deklice z avtomobilčki se igrajo
in dečki roza oblačila nosijo.

Te pesmi konec bo
in spolni stereotipi odhajajo.

Tinkara Umek, 6. a

Pa kaj potem!

Pa kaj potem,
če so ženske dobre voznice,
nekateri moški pa so slabi vozniki,
ampak so rojeni vodje.

Pa kaj potem,
če je fantu všeč roza avto,
samo njegova mama tega ne ve,
zato trdi: »Moder je lepši!«

Pa kaj potem,
če je moški prava copata,
važno je, da rad pospravlja
in rad razvaja.

Pa kaj potem,
če imajo nekatera dekleta rada
modro barvo,
važno je, da je njim všeč
in ne njihovim mamam.

Zala Simonišek, 6. a

Nagrajeno besedilo

Mogoče nekje

Mogoče nekje deklica živi,
ki z avtomobilčki se igra, za žogo drvi.

Morda ko odraste bo najboljša voznica,
pri hiši pa prva bo gospodarica.

Mogoče njen sin se s punčkami bo igral,
mogoče v trgovini roza srajce kupoval.

Verjetno bo delavnega moža rabila,
saj bo veliko časa na dirkališču porabila.

Spolnim stereotipom ne zaupa,
sledi svojim sanjam, nikoli ne obupa.

Žan Zakšek, 6. a

Perspektive drugačnosti

Moja prijateljica je drugačna

Moja prijateljica je drugačna, a prikupno drugačna. A veste, zakaj?

Moja prijateljica nosi očala. So vijolične barve. Ima dolge lase, ki so spleteni v kitke. Čeprav ima očala, mi ni nič čudna, ker ji zelo pristojijo in izgleda zelo pametno. S temi očali bi lahko osvojila svet. Brez očal ne gre nikamor, vedno jih nosi na svojem prikupnem obrazku. Skupaj počneva veliko stvari. Pri pouku sedi za menoj, pri kosilu sediva skupaj. Po kosilu se igrava, pogovarjava in smejiva. V času podaljšanega bivanja se vedno zabavava. Ko sem doma, govoriva po telefonu in skupaj narediva domačo nalogo. Vedno nama je lepo. Čeprav imam veliko prijateljev, bo zame vedno številka 1! Zdaj veste, zakaj je moja prijateljica drugačna? Ja, zato, ker ima veliko srce, ne zato, ker nosi očala.

Lia Rakar, 4. a

Moja prijateljica je drugačna

Prijatelj, prijateljica, prijatelji, te besede slišimo zelo pogosto. Dober prijatelj je od prijatelja gotovo zelo različen in mu hkrati podoben. Če se ljudje ne bi razlikovali, se med nami gotovo ne bi razvilo takšno prijateljstvo. Raznolikost in podobnost sta zelo pomembni na področju prijateljstva. Ker imamo ljudje različne poglede, je podobnost ljudi prav tako zelo pomembna. Predsodki o drugačnosti so povsem odveč. Predsodek v bistvu uničuje prijateljstvo. Moja prijateljica Tjaša nosi očala, ker slabše vidi na levo oko, a mene to nič ne moti. Skupaj počneva veliko stvari, se zelo dobro razumeva, jaz pomagam njej in ona pomaga meni. To je zame zelo lepo prijateljstvo.

Žana Purkat, 4. a

Moja prijateljica je drugačna

Jaz imam tako veliko srečo, ker so vsi moji prijatelji zdravi.

Res je, da sem kot otrok v vrtcu imela prijateljico Niko, ki je bila gluhonema. Z njo sem se zelo rada igrala. Ona me ni popolnoma nič razumela. Sporazumevali sva se s kretnjami. Bila sem zelo vesela, da je dobila slušni aparat. Začela se je šola in ona je odšla drugam.

Sedaj živi na Rožnem, a zdaj se ne vidiva nikoli več.

Nika Kovačič, 4. a

Moj sorodnik je drugačen

Stric Jože je že veliko let na invalidskem vozičku. Ko je bil mlad, je bil s svojimi prijatelji na morju. Še enkrat je želel skočiti v vodo, preden so odšli s počitnic. Vendar je bil ta skok zanj usoden. Skočil je in si zaradi premajhne globine vode poškodoval vretence. Od takrat ne more več hoditi, jesti, piti in je čisto nemočen. Zanj že veliko let skrbi njegova žena Fani. Na srečo ima Jože zelo dobre prijatelje, ki ga kljub njegovi invalidnosti povsod vzamejo s seboj. Zelo rad pride k nam na trgatev, kjer je vedno v središču pozornosti, saj pripoveduje najbolj smešne šale. Prijatelji so ga tudi nesli na Triglav, saj je bila to njegova velika želja. Teta Fani je bila ravno noseča, ko se je pripetila strašna nesreča. Njegov sin Dani si je vedno želel, da bi očka lahko hodil. Odločil se je, da bo postal zdravnik, ko odraste. Zelo se je trudil, da bi lahko pomagal svojemu očetu, vendar je kmalu ugotovil, da mu ne more pomagati. Postal je zdravnik in pomaga drugim, ki nimajo tako hudih poškodb kot njegov oče. Jože se veliko druži z ostalimi invalidi.

Alen Boh Cehte, 4. a

Kaj me je zaznamovalo v življenju

Ko sem se rodila, sem bila drugačna, a takrat tega še nihče ni vedel. Potem pa so me začele boleti noge in težko sem hodila po stopnicah. Pogosto sem šla k zdravniku, da bi ugotovili, kaj se dogaja z mano.

Zdravniki so ugotovili, da imam napako v enem genu. Hodila sem v Ljubljano in tam so naredili veliko preiskav. Zdaj moram hoditi na telovadbo in tam je težko. S tem si krepim mišice, saj se same ne raztezajo dovolj. Težko mi je hoditi po stopnicah. V šoli moram nositi opornice in tega ne maram. A z njimi sem bolj stabilna in varna. Rada bi bila taka kot drugi. Rada bi bila dobra v teku, pisanju, angleščini, matematiki in likovni. A ne glede na vse imam prijateljice in se z njimi igram. Vedno se lahko zanesem na mamico, atija, babico in sestrico.

Ta moja zgodba se bo nadaljevala.

Ana Sinkovič, 4. a

Perspektive drugačnosti

V današnjem času ljudje lažje sprejemajo drugačnost. O drugačnosti se včasih ni toliko govorilo in pisalo.

V naši šoli zbiramo pokrovčke za deklico Laro, ki je na invalidskem vozičku. Deklica Lara je že od rojstva bolna. Podpiram športnike, ki so na invalidskem vozičku in ljudi, ki že od rojstva nimajo nekaterih delov telesa. Ti športniki so zelo spretni, pogumni in vztrajni. Kmalu bodo v našo šolo prišli invalidi, ki so športniki. Tega se zelo veselim, saj bodo pokazali, kako so spretni pri športu. Športniki na vozičku vložijo ogromno truda za uspeh.

Do drugih bodimo prijazni in strpni, še posebej do drugačnih, ker nikoli ne vemo, kaj čaka nas. Lahko smo že jutri na njihovem mestu ali v njihovi koži.

Žana Ban, 4. a

Moja prijateljica je drugačna

Nekega lepega poletnega dne smo z babico in dedkom odšli na morje. Ko smo prispeli, smo dobili ključe od naše prikolice. Najprej smo se namestili, oblekli kopalke in odšli na plažo. Tam sem zelo uživala in čofotala v vodi. Spoznala sem prijateljico, ki je bila gluha. A vseeno sva se zelo zabavali. Ker je bila gluha, smo se med seboj sporazumevali z rokami in nogami, kot kakšna pantomima. Bilo je že pozno in odšli smo spat. Naslednji dan sva z dedkom odšla v trgovino. Jedli smo pašteto in kruh. Nato se je s kolesom pripeljala tista gluha punca. Skupaj smo se zabavali in preživeli veliko lepih trenutkov. Obljubili sva si, da se drugo leto zopet vidiva. Nikoli ne bom pozabila na ta dan. Le kako bi lahko pozabila, saj je bilo tako lepo.

Pia Šturbej, 4. a

Moja soseda je drugačna

Moja soseda Teja je drugačna od mene, saj je na invalidskem vozičku. Ima cerebralno paralizo in ne more samostojno hoditi.

Čeprav je Teja na vozičku, zmore veliko stvari. Vozi se s prilagojenim kolesom, da si razgiba mišice. Z menoj se velikokrat se poheca in meni je to všeč. Zelo rada posluša glasbo in poje. Ima veliko prijateljev, ker je zelo družabna. Z nami se lahko karta in igra človek, ne jezi se. Včasih gremo skupaj na bazen in v vodi je svobodna, lahko plava in hodi. Ko smo bili majhni, nas je Teja varovala, ko smo divjali s poganjalci po ulici.

Zelo sem vesel, da imam tako prijateljico. Občudujem, kaj vse zmore, čeprav je drugačna.

Nik Arenšek, 4. a

Moja prijateljica je drugačna

Moja prijateljica Ana je drugačna od mene zato, ker težje hodi. Kljub temu sva dobri prijateljici. Če kdaj rabi mojo pomoč, ji z veseljem pomagam. Ana ima tudi pomočnico in sicer spremljevalko Tjašo. Čeprav je drugačna od nas, vseeno dela vaje pri športni vzgoji in se uči enako kot mi. Čeprav ima dodatno pomoč, jo sprejemam takšno kot je. Rada sem v njeni družbi in jo z veseljem povabim, da se pride k meni igrat. Skupaj se igrava z barbikami, gledava risanke in barvava pobarvanke. Čeprav sva si med seboj različni, sva dobri prijateljici, saj naju družijo skupni prijatelji.

Tjaša Kostevc, 4. a

Perspektive drugačnosti

S pevskim zborom smo odšli na tekmovanje in tam sem opazila invalidno deklico. Spraševala sem se, kaj dela tukaj ta deklica. Slišala sem, da vseeno zelo lepo poje. Nisem vedela, da lahko invalidi tako lepo pojejo. Deklica, ki je bila na vozičku, je pela še lepše kot ostali. Učiteljica nam je povedala, da so lahko invalidi tudi zelo uspešni športniki. Imajo več težav, a lahko telovadijo. Ko nam je to razložila učiteljica, sem bila zelo presenečena. Zavedala sem se, da so invalidne osebe vseeno samo normalni ljudje, le da s težavami.

Karin Škoberne, 4. a

Perspektive drugačnosti

Ljudje smo si različni,
že na videz se opazi,
smo veliki in majhni,
temnopolti in beli,
stari ter mladi.

Imamo različno vero in kulturo,
običaje, šege in navade,
nič narobe ni, da smo različni,
veseli in pravični,
razumni ter pogumni.

Zato, ker ljudje smo ljudje,
nihče ni popoln,
a vsak drugačen,
prijazni pa lahko smo vsi in tudi ti.

Tinkara Umek, 6. a

Perspektive drugačnosti

Na svetu je veliko različnih ljudi. Med drugačnimi ljudmi smo tudi mi, saj smo drugačni od tistih, ki se zdijo nam posebni. Ljudje, ki jih mi smatramo za drugačne, so res drugačni, ampak so še vedno samo ljudje, tako kot mi.

Veliko ljudi je drugačnih zaradi različnih bolezni in prirojenih napak. V razredu imamo sošolko, ki je drugačna, zato so jo nekateri sošolci zbadali. Verjamem, da ji je bilo zaradi tega težko, ne vem pa, ali se ona sama pri sebi zaveda, da je drugačna od nas.

Moja sošolka ni edini primer drugačnosti, po svetu je ljudi s posebnimi potrebami zelo veliko. Nekateri prebolevajo raka, katerega posledice so res grozne, zato so tudi oni drugačni ljudje. Poznamo še druge bolezni, tudi takšne, ki jih imajo otroci, ki jim zato rečemo otroci s posebnimi potrebami. To so otroci z motnjami v duševnem razvoju, gluhi in naglušni otroci, slepi in slabovidni, otroci z govorno jezikovnimi motnjami, gibalno ovirani otroci, otroci s čustvenimi in vedenjskimi motnjami in otroci z avtističnimi motnjami.

Takšni otroci lahko hodijo v posebne šole, kjer se učijo drugače kot mi, veliko razvijajo gibalne sposobnosti. Tudi moja sošolka, ki hodi v normalno šolo, ima posebne prilagoditve, tako da lahko dlje časa piše test in da je ta povečan, saj piše počasneje in na večje kot ostali. Z njenimi prilagoditvami se nekateri sošolci in sošolke najprej niso strinjali in jim ni bilo prav, zdaj pa so se jih že navadili. Včasih je bolje, da take otroke starši pošljejo v šolo s prilagojenim programom, ker bi se po moje mnenju tam bolje počutili, saj bi bili med sebi enakimi.

Drugačni so tudi ljudje, ki imajo sladkorno bolezen. Obstaja več različic te bolezni. Nekatere ženske imajo v času nosečnosti sladkorno bolezen, ki pa po porodu izgine. Poznamo pa tudi ljudi, ki imajo sladkorno bolezen tipa ena in tipa dva. Prva nastane predvsem zaradi absolutnega pomanjkanja inzulina, ki ga morajo nato bolniki dobivati dodatno. Sladkorna bolezen tipa dve pa nastane zaradi relativnega pomanjkanja inzulina. Tudi sama imam sošolca, ki ima sladkorno bolezen, zato vem, da morajo tovrstni bolniki zelo paziti na prehrano. Moj sošolec ima v šoli drugačno kosilo od nas, vendar ne vedno, poleg tega ne sme jesti sladkarij, oz. le malo, zato se mi včasih tudi smili.

Ljudi, ki imajo sladkorno bolezen, obravnavamo drugače kot ljudi s posebnimi potrebami, saj za sladkorne bolnike na videz sploh ne vemo, da imajo to bolezen, saj izgledajo enako kot mi. Obravnavamo jih prijazneje kot ljudi s posebnimi potrebami.

Menim, da so vsi otroci, ki imajo posebne potrebe oz. so na kakršen koli način bolni, zelo ubogi, kajti prikrajšani so za veliko stvari, ki jih mi, ki se imamo za navadne otroke, lahko naredimo oz. doživimo. Zato smo zdravi otroci brez posebnih potreb lahko veseli, da nismo bolni, saj se sicer tudi sami pogosto ne bi počutili dobro. Sama se zelo dobro zavedam, kaj so hude bolezni in sem vesela, da jih nimam. Upam, da bo moj spis vplival na vas, da boste ljudi s posebnimi potrebami oz. bolne bolje sprejeli v svojo družbo.

Živa Milar, 7. a

Dogodek, ki me je zaznamoval

Pred nekaj časa je k nam v razred prišla nova sošolka. Na videz je bila malo drugačna, a po srcu je zelo prijazna.

Ker je bila videti malo drugačna, so jo fantje začeli zafrkavati. Najprej je bilo to nekaj povsem navadnega, malo posmehovanja in zafrkavanja. A čez čas je na videz nedolžno zafrkavanje preraslo v oponašanje in norčevanje, tako da je deklica njihovo obnašanje opazila in začela jokati, ko je spet začutila, da se iz nje norčujejo. To je trpela kar dve leti. Ko pa sem jaz imela dovolj in nisem več prenesla, da bi jo zafrkavali, sem o dogajanju odšla povedat razredničarki. Ker sama nisem imela dovolj poguma, sem za pomoč prosila svojo sošolko.

Po tem smo najprej imeli pogovor z razredničarko, potem pa je ta zahtevala, da vsi, ki smo se norčevali iz deklice, svoje neprimerno obnašanje sami priznamo. Vsakdo, ki je priznal, je dobil ukrep. To se mi zdi najboljša kazen, saj veste, kaj pravijo: če si sposoben se spraviti na šibkejšega od sebe, bodi tudi sposoben prenesti kazen, ki ti je dana. Ko pa se postaviš za nekoga, si vedno potem ti tisti, ki si naredil najslabše. A v takšnih primerih si zapomnite, da ste vi tisti, ki ste s tem, da ste se postavili za šibkejšega, naredili nekaj najboljšega, saj ste človeku pomagali bolj kot si lahko sploh predstavljate. Ko smo s sošolko povedale, kaj se dogaja v razredu, učenci sošolke po ukrepih niso več zafrkavali, kar dokazuje, da je bilo moje ravnanje pravilno.

Vsakdo, ki ima sošolca, prijatelja ali znanca, iz katerega se vrstniki norčujejo, naj pove odrasli osebi, kaj se dogaja, zato ker lahko tako osebo rešite, ji omogočite, da bo z veseljem hodila v šolo ali kamor koli drugam. Če se za trenutek postavitev v njeno kožo, boste videli, kako bi se vi počutili, če bi se iz vas kdo norčeval.

Hana Bogovič, 7. a

Dogodek, ki me je zaznamoval

Sem učenka sedmega razreda in ena mojih sošolk je drugačna od ostalih učencev. Pridružila se nam je v petem razredu. Eno leto je zaostala, zato je malo starejša od nas in že zaradi tega so se v razredu pojavili predsodki, ki pa so se kasneje razvili v velike žalitve.

Na začetku jo je večina učencev le čudno gledala in za njenim hrbtom govorila o njeni drugačni hoji in zmožnostih. To se je spremenilo v oponašanje njenih gibov, še posebej pa hoje in teka. Že v petem razredu nam je učiteljica povedala, da je sošolka od nas malo drugačna in naj se do nje obnašamo, tako kot bi mi želeli, da se drugi obnašajo do nas, ter jo sprejemamo v družbo kot ostale. Na žalost njene besede niso bile dovolj in oponašanje ter opravljanje se je nadaljevalo.

V šestem razredu je postalo huje. Učenci so se začeli pri malici umikati od nje in se brisali v druge ob dotiku z njo. Večkrat so nad njo povzdignili glas in ji očitali veliko stvari. Občasno se je tudi zjokala, kar je prizadelo tudi mene. Videla sem njeno drugačnost in se mi je večkrat smilila, ko je tako trpela. Nekaj mojih sošolk in jaz smo jo tolažile ob hudih trenutkih in ji pomagale. Ko je bila bolna, smo ji prinesle zvezke, da si je lahko prepisala snov. Večkrat so nas ostali zaradi tega obsojali, a se za njih nismo zmenile.

V sedmem razredu, pa se je opravljanje za njenim hrbtom spremenilo v nekaj veliko hujšega. Nekateri so jo še vedno opravljali in jo oponašali, določeni pa so prekoračili mejo. Videlo se je, da so ji hoteli dati občutek manjvrednosti in so ji želeli pokazati, da je drugačna. Takrat so jo popolnoma zlomili. Videla je, da je ne marajo, in zato vedno pogosteje jokala. Ko smo jo tako nekatere učenke tolažile, mi je strlo srce, ko me je pogledala v oči in me vprašala: »Zakaj ravno jaz?« Ob teh besedah sem komaj zadrževala solze. V glavi sem se spraševala, zakaj ne morejo nekateri razumeti in sprejemati drugačnosti, zakaj se ne postavijo v njeno kožo, zakaj morajo človeku pokazati, da so več vredni, zakaj, zakaj, zakaj? Konec koncev smo vsi le ljudje in to, da je človek drugačen, še ne pomeni, da je manjvreden ali da si ne zasluži spoštovanja in miru.

Takrat sva se jaz in moja prijateljica odločili narediti temu konec in se po pouki odpravili k učiteljici in ji povedali, kaj se dogaja. Učiteljica je hitro ukrepala in imeli smo še en pogovor več o sprejemanju drugačnosti te učenke, vendar se je od drugih močno razlikoval. Končno je nekomu uspelo ustaviti žaljenje. Učiteljica je imela pogovore z vsemi učenci, ki so o njej govorili slabe stvari. Seveda je najino dejanje imelo tudi posledice. Do konca tedna so naju nekateri zmerjali. Mojo prijateljico so celo spravili v jok. Tako so jo prizadeli, da je začela obžalovati, da je sploh kaj rekla. Čeprav pa so me nekateri zmerjali, sem vedela, da sem storila prav, ker je veliko bolje, da zmerjajo mene za kratek čas, kot pa to učenko še najbrž do konca osnovne šole.

Kdo ve, kaj bi bilo zdaj, če ne bi jaz in moja prijateljica prišli do učiteljice in ji povedali, kaj se dogaja. Prijateljici sem zelo hvaležna, da je šla do učiteljice z menoj, da sem se opogumila in učiteljici zaupala težave. Vem, da ji ni bilo lahko, ker so naju zmerjali, a se je odločila tvegati za učenko, ki je imela velike težave, ker ljudje ne sprejemajo drugačnosti.

Brez drugačnosti bi bil svet dolgočasen, pomembno je le, da se naučimo drugačnost sprejemati in biti strpni do ljudi, ki se od nas razlikujejo. Bodimo drug drugemu metulji, ne volkovi (Jelica Pegan Stemberger).

Brina Ljubi, 7. a

Dogodek, ki me je zaznamoval

Zagotovo se vsem nam avtizem zdi zelo skrivnosten. Marsikdaj bi se lahko vprašali, kaj razmišljajo ljudje z avtizmom, a sem prepričana, da pravega odgovora ne bi dobili.

Naša družina se veliko druži s prijatelji, ki imajo avtističnega otroka, zato sem se z veliko drugačnostjo nekaterih otrok srečala že kot majhna deklica. Jaz in moji prijatelji smo »čudnega« obnašanja tega dečka že navajeni, a vem, da bi marsikdo, nevedoč, da je ta deček avtist, z odprtimi očmi gledal vanj in se čudil njegovemu obnašanju. Nedavno sem si v knjižnici izposodila knjigo o avtizmu, ker me je ta tema v zadnjem času še posebej zanimala. V knjigi je avtističen deček obrazložil, kako avtisti razmišljajo in na zanimiv način prikazal tudi njihov pogled na svet. To se mi je zdelo zares zanimivo, zato sem se odločila, da bom predstavila izkušnjo, ki me je še posebej zaznamovala in je res nikoli ne bom pozabila. O avtizmu namreč nisem bila samo seznanjena preko teoretičnih knjig, ampak tudi iz osebne izkušnje vem, kako se obnaša avtist v realnem svetu.

Preden začnem pripovedovati o dogodku, ki me je zaznamoval, naj še dodam, da avtisti navzven izgledajo povsem običajno, le vedejo se nekoliko nenavadno. Avtizem je nekaj, česar vsak ne more razumeti. A ravno v tem je čar drugačnosti …

Moja družina in naši družinski prijatelji smo nekega dne šli v restavracijo, da bi se družili in skupaj pojedli kosilo. Otroci smo se igrali zunaj na igralih. Z nami je bil tudi avtističen deček, ki sem ga že omenila. Otroci smo bili navajeni njega in njegovega nenavadnega obnašanja. A tam, na igralih, so bili, kolikor se spomnim, še neki fantje, nekoliko starejši od nas. Avtističnega dečka niso poznali in posledično tudi niso razumeli njegovega vedenja, zato so se mu posmehovali, se iz njega norčevali, ga zbadali in vanj celo metali kamenčke. Dečkov starejši brat se je sicer postavil zanj, a starejših fantov je bilo več in po moje se sploh niso zavedali, da je naš prijatelj avtist. Ali tega niso razumeli ali pa tega enostavno niso znali sprejeti. Zaradi njih se je naša skupina umaknila in igro smo nadaljevali drugje.

Tisti dan z mislimi nisem bila več pri igri, saj me je ta dogodek res prizadel. Razmišljala sem, kakšni smo ljudje in kakšnih sprememb smo potrebni. Vedela sem, da nekateri ljudje pač ne sprejmejo drugačnosti, a tega še nikoli nisem doživela na lastni koži. Ljudje smo drugačni v veliko pogledih in s tem ni prav nič narobe. Narobe je, da te drugačnosti večina ljudi ne zna sprejeti. In če za konec še izpišem stavek, ki ga je napisal deček v knjigi, ki sem jo brala: »Resnično sočutje je v tem, da ne ranimo samospoštovanja nekoga drugega.« Če bi se tega stavka držali vsi ljudje na tem svetu, bi bilo vse drugače …

Ana Lackovič, 7. a

RAZVEDRILO

»O, mlada gospodična. Vedno kadar vas vidim, kako se smejite, vas želim povabiti k sebi.«
»Ste samski?«
»Ne, zobozdravnik sem.«

»Jože, si ti kdaj slišal za zlorabo alkohola?«
»Seveda, to je ko nekateri s šnopsom čistijo rane, brišejo prah, perejo okna, celo mažejo rame in kolena!«

Desetar razlaga vojakom zakon težnosti:
»Če vržete kamen v zrak, pade na nazaj na zemljo. To je zakon težnosti.«
»Kaj pa, če pade v vodo?«
»To pa ni več naša stvar, s tem naj se ukvarjajo pri mornarici!«

Med evropskim prvenstvom
Srednji napadalec: »Zelo mi žal, da sem zgrešil zanesljiv gol. Najraje bi samega sebe brcnil v rit!«
Trener: »Kar daj. Saj boš tako ali tako zgrešil!«

Janez je vstopil v gostilno in rekel: »Pijačo za vse! Tudi zate, natakar.«
In tako so pili rundo za rundo. Ko je natakar Janezu rekel, naj plača zapitek, je ta povedal, da nima niti tolarja in natakar ga je vrgel na ulico skozi vrata.
Zvečer se je Janez vrnil v gostilno in spet zavpil: »Natakar, pijačo za vse goste!« »Kaj pa zame?« je vprašal natakar. »Zate pa nič! Si preveč nasilen, če kaj spiješ!«

»Očka mi je obljubil 50 evrov za vsako petico,« je povedal Mišo učitelju.
»Saj nobene nimaš,« je odvrnil učitelj.
»Imam predlog: zapišite mi jih nekaj in denar si bova delila.«

Kako lahko povečaš vrednost Yugota za 100 %? Z bencinom mu napolniš tank do konca!

Gašper Cvar in Matic Seher, 9. a

POLICIST JE PO DOLGEM ISKANJU ODŠEL NA MALICO.
DELAVCI PA NISO IZGUBLJALI ČASA Z DELOM.
KO SO RAZBIJALI LED V RUDNIKU SO SE NEKAJ ODKRILI
ODPELJALI SO GA NA ODTALITEV K LOJZETU
PO MNENJIH RAZISKAV GRE ZA DEBELO, POŽREŠNO IN NEUMNO BITJE.
ČEZ NEKAJ ČASA
POŽIGALSTVO LOJZE
118 188 303
LOJZE SE NI OBOTAVLJAL IN KAR TAKOJ JE ODTALIL DEBELO, POŽREŠNO IN NEUMNO BITJE
SE NADALJUJE ...

- **CAJTENG**, časopis OŠ Adama Bohoriča Brestanica, številka 6, letnik 2018/2019
- **Uredništvo**: Šolska cesta 29, 8280 Brestanica

- **Mentorica in urednica**: Andreja Dvoršek
- **Novinarji**: Gal Brljavac, Žan Zakšek, Neja Pirc, Tinkara Umek, Lea Lebar, Zala Simonišek, Matija Strgar Kunej, Alen Novak, Žana Špiler, Maša Vasiljević, Nejc Ban, Matej Merlin, Lovro Fila, Anej Gorenc, Gašper Colarič, Gašper Cvar, Matic Seher, Patricia Bizjak, Stella Resnik, Pia Marie Ružič
- **Likovni in literarni prispevki**: učenci OŠ Adama Bohoriča Brestanica
- **Drugi sodelavci**: učitelji in učenci OŠ Adama Bohoriča Brestanica
- **Oblikovanje naslovnice**: Janez Kodrič